

Για πολλοστή φορά έρχεται στην επιφάνεια η παθογένεια του πολιτικού μας συστήματος. Η εκδήλωση σειράς συμπτωμάτων διαπλοκής, διαφθοράς και εξαγοράς συνειδήσεων βάλλει ευθέως εναντίον του πολιτικού προσώπου αυτής της χώρας, καλλιεργώντας την αποστροφή των πολιτών που νοιώθουν εντονότατα την αίσθηση της δυσωδίας να καταλαμβάνει και το τελευταίο υγιές κύτταρο αυτής της κοινωνίας.

Μόνον που φαντάζει, τουλάχιστον, παράδοξο να εκδηλώνεται με τέτοιο τρόπο η έκπληξη και η οργή από εμπλεκόμενους και μη, τη στιγμή που άπαντες γνωρίζουν (και πολύ καλά μάλιστα) πως η διαφθορά συνιστά δομικό στοιχείο της πολιτικής ζωής αυτού του τόπου.

Προς επίρρωση των παραπάνω, αντιγράφω κείμενο που δημοσιεύτηκε πολλά χρόνια πριν, για να δημοσιευτεί σχεδόν αυτούσιο και μεταγενέστερα, χωρίς δυστυχώς να χάσει έστω και ένα μέρος της επικαιρότητάς του. Σαφέστατα και δεν είναι το μοναδικό, καθ' όσον πολλοί είναι οι «γραφιάδες» αυτού του τόπου που εδώ και πολλά χρόνια επισημαίνουν με κατηγορηματικό τρόπο την παθογένεια του πολιτικού μας συστήματος, προσκρούοντα, όμως, μονίμως στα «ψηλά τείχη» του «ωχαδελφισμού» και της «απάθειας» των ίδιων των πολιτών.

Το διαφορετικό στοιχείο, που εκ των πραγμάτων διαφοροποιεί την πρόσληψη του κειμένου που ακολουθεί, έχει να κάνει με την τραγική κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η οικονομία μας και κατά συνέπεια η δική μας στάση ζωής. Οι υποκειμενικές συνθήκες, σαφέστατα διαφορετικές δημιουργούν, πλέον, τους κατάλληλους όρους και τις προϋποθέσεις για να ξαναδούμε και να επανεξετάσουμε τη σχέση μας κατ' αρχήν με τον εαυτό μας και κατά δεύτερο με το περιβάλλον στο οποίο ζούμε και δραστηριοποιούμαστε.□

Όλοι (απλοί πολίτες, πολιτικοί και εμμέσως ή αμέσως εμπλεκόμενοι φορείς) δηλώνουν έκπληκτοι και άκρως θορυβημένοι με την έκταση που έχει προσλάβει το φαινόμενο της διαφθοράς ρίχνοντας το ανάθεμα στους «κακούς» εκφραστές της, ενώ την ίδια στιγμή ζητούν ή υπόσχονται κάθαρση και αυτοκάθαρση ώστε να αποκαθαρθούν οι «μολυσματικοί» οργανισμοί από τα «μαρά στοιχεία».

Κατ' αυτόν τον τρόπο και για μία ακόμη φορά, δυστυχώς, αντί να σταθούμε με κριτικό μάτι απέναντι σ' αυτόν τον εκφυλισμό του δημόσιου βίου, επιλέγουμε τη λύση της «στρουθοκαμήλου». Μπροστά στην έκδηλη παθογένεια της ελληνικής κοινωνίας, στον καθρέφτη της οποίας αποτυπώνεται το δικό μας πρόσωπο, βλέπουμε πάντα το πρόσωπο του άλλου. Αυτόπτες μάρτυρες της διαφθοράς στις πολλές μικρές στιγμές της καθημερινότητάς μας, συμμετοχοί τις περισσότερες φορές και ανέντιμα αμέτοχοι τις υπόλοιπες, επωάζουμε το «αυγό του φιδιού» που θα τυλιχθεί γύρω από το κορμί μας.

Η σήψη και η δυσωδία που εκλύεται τις τελευταίες ημέρες δεν αποτελεί περιστασιακή συγκυρία αλλά αντιθέτως συνιστά ένα χρόνιο σύμπτωμα που κατατρώγει τον ιστό της ελληνικής κοινωνίας. Η πλήρης αποσάθρωση των αξιών και οραμάτων, ο ευτελισμός του πολιτικού λόγου, η έκδηλη αδυναμία της Αριστεράς να πρωταγωνιστήσει στις εξελίξεις, η ανάδειξη του τυχοδιωκτισμού, του αριβισμού, του εύκολου πλουτισμού και της προβολής του χρήματος σε ύστατο status καταξίωσης, έχει κατ' ουσίαν καταστήσει την παρανομία σε βασικό παράγοντα βιοπορισμού και επιβίωσης..

Αυτή η κατάσταση δεν τρέφεται από μόνη της, ούτε αποτελεί «προνομακό χώρο» κάποιων ιδιοτελών εκφραστών της εκκλησίας, της πολιτικής και της επιχειρηματικής τάξης. Εμείς οι πολίτες, ως εικόνα της κοινωνίας, είμαστε που τη συντηρούμε και την αναπαράγουμε είτε αντιγράφοντάς την, είτε υπομένοντάς την, είτε μένοντας αδρανείς και άβουλοι, περιορίζοντας το ενδιαφέρον μας στην παρακολούθηση του «θεάτρου σκιών» που διαδραματίζεται στις οθόνες των τηλεοράσεών μας.

Κώστας Χ. Πασχάλης

«Το δρόμο, πρέπει να βρούμε το δρόμο...»

Εντέλει εμείς είμαστε αυτοί που οφείλουμε, εφόσον βέβαια πεισθούμε πως θέλουμε ειλικρινά να αντιπαλέψουμε αυτήν την παθογένεια, να ορθώσουμε το ανάστημά μας, ν'αναζητήσουμε το δρόμο και να διεκδικήσουμε το ρόλο που θα μας φέρει και πάλι στο προσκήνιο των εξελίξεων, όχι με την ιδιότητα του αποστασιοποιημένου θεατή αλλά μ' αυτήν του ενεργού και πολιτικά συνειδητοποιημένου πολίτη.

Μόνον τότε η κρίση που βιώνουμε θα γίνει το εφαλτήριο για ένα νέο ξεκίνημα, διαφορετικά θα δούμε και πάλι τους συνήθεις υπόπτους να ανεβαίνουν στο «ικρίωμα» και να βάζουν το κεφάλι τους στη «λαμητόμο», αίροντας τις «αμαρτίες» ημών των υπολοίπων, που «καθαροί» θα συνεχίσουμε ανενόχλητοι τον «ανέφελο» και «έντιμο» βίο μας μέχρι την επόμενη εκδήλωση του συμπτώματος.

Αν θέλουμε, λοιπόν, έστω και την ύστατη στιγμή να διασώσουμε κατ' αρχήν τη δική μας τιμή και αξιοπρέπεια και κατά δεύτερο των παιδιών μας, στα οποία και υποχρεούμαστε να απολογηθούμε, οφείλουμε να αναλάβουμε τις ευθύνες που μας αναλογούν, να στοιχηθούμε πίσω από αυτές και να δούμε πως και με ποιους θα συμπράξουμε (υπάρχουν ακόμη συμπολίτες μας που τολμούν να υψώνουν το ανάστημά τους, που τολμούν να ονειρεύονται) ώστε να βρούμε το δρόμο που θα ακολουθήσουμε.□

«...Το δρόμο, πρέπει να βρούμε το δρόμο / κάθε στιγμή να ξαναβρίσκουμε το δρόμο.../

κάθε στιγμή αργοπορίας είναι θάνατος / η ιστορία μας κοντεύει να σαπίσει...

Κι εμείς, μ' όλες μας τις αδυναμίες, / Η μόνη ελπίδα σωτηρίας.»

□

(Μανόλης Αναγνωστάκης, Απολογισμός)